

Arrest

nr. 255 110 van 26 mei 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 oktober 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 augustus 2014 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 5 maart 2015 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 154 647 van 15 oktober 2015 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

Op 10 maart 2015 werd aan verzoeker een bevel opgelegd om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Op de bijlage 13quinquies wordt vermeld: "nationaliteit: Afghanistan".

Op 18 december 2015 diende verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 april 2016 nam het CGVS het tweede internationaal beschermingsverzoek niet in overweging.

Op 7 augustus 2017 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 25 maart 2019 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 3 december 2019 verklaarde het CGVS het beschermingsverzoek van 25 maart 2019 ontvankelijk.

Op 28 januari 2020 weigerde het CGVS aan verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

Op 29 oktober 2020 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag van 7 augustus 2017 onontvankelijk. Hij acht de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet vervuld.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.08.2017 werd ingediend en op data van 22.02.2018 en 15.01.2019 werd geactualiseerd door :

S., J. (R.R.: [...])

nationaliteit: Afghanistan

geboren te W. K. op [...]1996

ook gekend als geboren op 30.06.1998

adres: [...] MECHELEN

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een aanvaardbare kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Ter staving van zijn ideniteit(sic) legt betrokkene een geldig Afghaans paspoort voor, met nummer (...), afgeleverd door het Afghaanse Consulaat te Bonn, Duitsland. Dit paspoort kan echter niet door onze diensten aanvaard worden als bewijs voor zijn identiteit.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt namelijk dat betrokkene bij aankomst in België als geboortedatum [...]1998 opgaf. Daar de dienst Vreemdelingenzaken hieraan twijfelde, werd een leeftijdsonderzoek uitgevoerd. Uit dit leeftijdsonderzoek bleek dat de leeftijd van betrokkene rond de 18 jaar lag, vermoelijk 19.84 jaar, met een standaarddeviatie van twee jaar. De geboortedatum van betrokkene werd aangepast door de dienst voogdij naar [...]1996, zoals duidelijk blijkt uit de beslissing dd. 28.08.2014 inzake het leeftijdsonderzoek: "(...) dat de betrokkene wordt geïdentificeerd als mijnheer J. S., geboren op [...] 1996 (..)". Dat het voorgelegde paspoort van betrokkene gebruik maakt van exact dezelfde geboortedatum als diegene die vastgelegd werd door de dienst voogdij, maakt dat er ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van de identiteitsgegevens op dit voorgelegde paspoort.

Deze twijfels worden verder bevestigd door de vaststelling dat dit paspoort werd afgeleverd op basis van een zeer twijfelachtige taskara. Dit blijkt uit de beslissing van het CGVS dd. 28.01.2020: "Zelfs u durft niet langer te beweren dat de eerder overhandigde taskara's van u en uw vader, bij nader inzien afgeleverd op het moment dat u in Pakistan zou hebben vertoefd, echte documenten zijn." en verder:

“Het Afghaans paspoort zou u zijn afgeleverd na het voorleggen van uw taskara, wat op zich al een zeer dubieus document is.”. De taskara’s in kwestie werden voorgelegd bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in zijn beslissing dd. 15.10.2015 hierover het volgende opmerkt: Overigens zijn het allen fotokopieën. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend.”.

We stellen dus vast dat het voorgelegde paspoort niet alleen een zeer twijfelachtige geboortedatum bevat maar bovendien is afgeleverd op basis van een Afghaanse taskara waaraan niet het minste geloof gehecht kan worden. Dit houdt in dat het paspoort werd afgeleverd op basis van vervalste gegevens waardoor dit paspoort zijn ware identiteit dan ook niet kan bewijzen.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene er niet voor terugschrikt om valse documenten te gebruiken. Uit de beslissing van het CGVS dd. 28.01.2020 blijkt dat betrokkene tijdens zijn laatste asielaanvraag Pakistaanse vluchtelingenkaarten voorlegde. Echter, deze kaarten werden ter verificatie voorgelegd aan het UNHCR te Pakistan en er werd duidelijk vastgesteld dat het om vervalsingen gaat (CGVS dd. 28.01.2020). Ook maakte hij bij deze asielprocedure gebruik van documenten die voor zijn vertrek uit Pakistan afgeleverd zouden zijn en die als geboortedatum 16.10.1996 vermelden (met name schooldocumenten). Het CGVS verklaart hierrond dat het een zeer merkwaardig gegeven is dat de voorgelegde documenten de leeftijdsbepaling door de Dienst Voogdij tot op de dag nauwkeurig bevestigen. Het CGVS stelt dat het veeleer doet vermoeden dat deze voorgelegde stukken recent en op aanvraag van betrokkene zijn gefabriceerd, gebruik makend van de datum die de Dienst Voogdij vooropstelde (CGVS dd. 28.01.2020). Het CGVS besluit dat: “Het feit dat u er na zo geruime tijd in België, bij uw derde verzoek en zoveelste versie van de feiten, opnieuw niet voor terugdeinst een leugenachtig relaas te brengen en frauduleuze stukken voor te leggen, getuigt toch van een opvallend minachten van de Belgische asielinstanties.”.

Tenslotte stellen we vast dat de Raad voor Vreemdelingen geen geloof hecht aan de Afghaanse nationaliteit van betrokkene. Uit de beslissing dd. 15.10.2015 blijkt dat de RVV oordeelde dat: “Verzoeker verhindert zowel de commissaris-Generaal als de Raad om inzicht te krijgen in diverse wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust. Door het feit dat verzoeker geen correct beeld biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten.”. Dat zijn geloofwaardigheid niet hersteld werd in latere asielaanvragen blijkt uit voorgaande.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkene bewust en bij herhaling leugenachtige verklaringen aflegt omtrent zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en dat hij er daarbij niet voor terugschrikt om gebruik te maken van valse documenten. Bovendien blijkt dat het voorgelegde paspoort werd afgeleverd op basis van een vermoedelijk valse taskara én gebruik maakt van de geboortedatum die in België door de Dienst Voogdij werd vastgelegd waardoor er geen enkel geloof gehecht kan worden aan de identiteitsgegevens vermeldt op dit paspoort en dat paspoort dan ook niet aanvaard kan worden als identiteitsbewijs. Bovendien stelt de RVV in haar arrest van 10.12.2007, nr. 4623 dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard wanneer iemands identiteit onzeker is.

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is dus niet vervuld.”

Op 30 oktober 2020 legt de gemachtigde aan verzoeker een bevel op om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Op de bijlage 13quinquies staat vermeld: “nationaliteit: Afghanistan”.

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het enig middel toe als volgt:

“1.

Verweerder stelt dat het door verzoeker voorgelegde Afghaanse paspoort van het Afghaanse consulaat te Bonn niet kan aanvaard worden als bewijs van zijn identiteit.

Verweerder verwijst daarvoor naar het feit dat verzoeker bij aankomst in België 30.06.1998 opgaf als geboortedatum. De Dienst Voogdij paste deze datum aan naar 16.10.1996. Verweerder stelt dat het feit dat het thans voorgelegde paspoort exact dezelfde geboortedatum vermeldt als de datum bepaald door de Dienst Voogdij, ernstige twijfels doet rijzen met de waarachtigheid van het voorgelegde paspoort.

Verweerder onderbouwt zijn stelling verder door te wijzen op volgende elementen:

- Het CGVS heeft in de beslissing van 28.01.2020 gewezen op het twijfelachtige karakter van de door verzoeker in het kader van die procedure voorgelegde taskara
- Uw Raad heeft in arrest 154.647 van 15.10.2015 geoordeeld over deze taskara dat het om een fotokopie gaat zodat er geen bewijswaarde kan aan gegeven worden.
- Verzoeker zou in het verleden ook andere vervalste documenten hebben voorgelegd, zoals Pakistaanse vluchtelingenkaarten
- Het CGVS heeft geoordeeld dat de documenten met betrekking tot de school waar verzoeker beweerde naartoe te zijn gegaan ook de door Dienst Voogdij bepaalde geboortedatum van 16.10.1996 bevatten, waardoor ook daarvan een vermoeden van vervalsing bestaat.
- Uw Raad heeft geoordeeld dat verzoeker geen correct beeld biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst in zijn arrest van 15.10.2015 jmet nummer 154.647.

Samengevat oordeelt verweerder vaststelt dat verzoeker bij herhaling valse verklaringen en documenten heeft voorgelegd. Het voorgelegde paspoort werd afgeleverd op basis van een vermoedelijk valse taskara en maakt gebruik van de geboortedatum die in België door de Dienst Voogdij werd vastgesteld. Daardoor kan geen geloof gehecht worden aan de identiteitsgegevens vermeld op dit paspoort.

2.

De verzoeker heeft een kopie voorgelegd van zijn paspoort bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verweerder betwist niet dat dit paspoort werd afgeleverd door de bevoegde nationale autoriteiten, met name het Afgaanse consulaat in Bonn, en volgens de werkwijze en rechtsregels die gebruikelijk zijn volgens het toepasselijke Afgaanse recht. Verzoeker meent dat verweerder het artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet schendt. Deze bepaling luidt als volgt:

§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: - de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken; - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

Het artikel 9bis van de vreemdelingenwet maakt enkel gewag van 'een identiteitsdocument', zonder verdere nadere specificaties.

De voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet lichten precies toe wat de wetgever precies verstaat onder de zogenaamde 'documentaire voorwaarde'. Met name dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoonst" (Parl.St, Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12).

Uit deze terminologie vloeit voort dat het niet volstaat dat een vreemdeling beweert een identiteitsdocument in zijn bezit te hebben, doch dat hij, in het kader van zijn verblijfsaanvraag, tevens een afschrift van dit identiteitsdocument dient over te maken (Parl.St, Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 184).

In de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (punt II C 1-b), gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, wordt verduidelijkt dat de identiteit en nationaliteit moeten bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Het feit dat verzoeker dus eerder mogelijk vervalste en/of niet waarheidsgetrouwe documenten voorlegde, is dan ook niet relevant. In het kader van deze aanvraag op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet legde verzoeker uitsluitend een internationaal paspoort voor, dat dus op zijn eigen merites moet worden beoordeeld.

De kopie van dit document werd bijgebracht bij de aanvraag zelf van 07.08.2017. Verzoeker heeft aldus aan de voorwaarde voldaan zoals bepaald in artikel 9bis van de vreemdelingenwet en heeft een internationaal erkend paspoort voorgelegd dat afgeleverd werd door zijn bevoegde nationale autoriteiten en volgens de werkwijze en rechtsregels die gebruikelijk zijn volgens het Afghaanse recht.

De gemeente Mechelen heeft de aanvraag van verzoeker met de bijgebrachte bewijsdocumenten overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals bepaald in art. 26/2/1, §2 van het Vreemdelingenbesluit van 08.10.1981. Zodoende moet verondersteld worden dat hij in het kader van de verblijfsaanvraag zijn origineel paspoort heeft voorgelegd ten aanzien van het gemeentebestuur van Mechelen (art. 26/2/1, §1 vna het Vreemdelingenbesluit). Zodoende is ook verweerders verwijzing naar het feit dat verzoeker in het kader van zijn asielprocedure uitsluitend kopies van zijn Afghaanse identiteitsdocumenten voorlegde, in casu niet relevant. Verweerder wist of behoorde te weten dat verzoeker in het bezit is van zijn origineel paspoort en kon dit dus op valsheid controleren, hetgeen verweerder kennelijk niet heeft gedaan.

Verzoeker legde met andere woorden een origineel paspoort voor dat werd uitgevaardigd door de bevoegde Afghaanse autoriteiten.

Het komt niet aan de Belgische autoriteiten toe om de werkwijze of gehanteerde rechtsregels van de Afghaanse autoriteiten in vraag te stellen. Verzoeker werd immers op rechtsgeldige wijze in het bezit gesteld van een authentiek Afghaans paspoort, afgeleverd door de bevoegde autoriteiten van zijn land van herkomst. De identiteitsgegevens die daarin worden vermeld, waaronder zijn geboortedatum, worden dus geacht op authentieke wijze te zijn vastgesteld volgens de door de Afghaanse autoriteiten gehanteerde rechtsregels. Dat deze datum dezelfde is als bepaald door de Dienst Voogdij is dan ook niet relevant, maar wijst er net op dat de Dienst Voogdij gelijk had met zijn inschatting van verzoekers leeftijd. Verzoeker is dus onder dezelfde geboortedatum gekend bij zowel de Belgische als de Afghaanse autoriteiten.

Verzoeker is dan ook wel degelijk in het bezit van een internationaal erkend paspoort, zodat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In dezelfde zin werd al geoordeeld door uw Raad in het arrest met nummer 185.759 van 24.04.2017.

3.

Ten overvloede wijst verzoeker er op dat twijfels over verzoekers afkomst of nationaliteit die werden opgeworpen in het kader van een asielprocedure niet bepalend zijn om de geldigheid of echtheid van een officieel paspoort tegen te spreken. Vooreerst mag herkomst niet worden verward met nationaliteit: iemand die nooit in een bepaald land verbleven heeft kan er toch de nationaliteit van hebben. (RvV 27.01.2011, arrest 54.965).

Daarenboven hebben de Belgische asielinstanties in casu nooit geoordeeld dat verzoeker niet de Afghaanse nationaliteit heeft.

Uw Raad heeft in het geciteerde arrest 154.647 van 15.10.2015 immers geoordeeld:

"Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal als de Raad om inzicht te krijgen in diverse wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden (...)"

De vermelding "nationaliteiten)" wijst er op dat verzoeker mogelijk meerdere nationaliteiten heeft, en alleszins dat hij met zijn destijds voorgelegde verklaringen en documenten geen correct beeld bood van zijn nationaliteit(en). Nu verzoeker zijn origineel Afghaans paspoort voorlegde in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet, houdt deze kritiek niet langer stand, en verweerder zich er alleszins niet op kan beroepen om tot valsheid van het voorgelegde paspoort te besluiten. [...]"

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker analyseert de bestreden beslissing en wijst erop dat zijn Afghaans paspoort niet wordt aanvaard als bewijs van identiteit omwille van de volgende redenen:

- Het CGVS heeft in de beslissing van 28 januari 2020 gewezen op het twijfelachtig karakter van de in de asielprocedure voorgelegde taskara
- De Raad heeft in zijn arrest nr. 154 647 van 15 oktober 2015 geoordeeld over de taskara dat het om een fotokopie gaat waaraan geen bewijswaarde kan toegekend worden. Daarnaast heeft de Raad geoordeeld dat verzoeker geen zicht biedt op zijn nationaliteit.
- Verzoeker heeft in het verleden reeds valse documenten voorgelegd, zoals de Pakistaanse vluchtelingenkaarten.
- Het CGVS valt over het feit dat verschillende documenten, die worden voorgelegd de exacte geboortedatum bevatten, zoals bepaald door de Dienst Voogdij.

Verzoeker wijst er evenwel op dat hij bij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging een kopie van zijn paspoort heeft voorgelegd. Hij stipt aan dat de gemachtigde niet betwist dat dit paspoort werd afgegeven door de bevoegde nationale autoriteiten, volgens de werkwijze en de rechtsregels die gebruikelijk zijn volgens het Afghaanse recht. Verzoeker stipt aan dat artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet enkel gewag maakt van een identiteitsdocument, zonder verdere specificaties. Verzoeker verwijst naar de voorbereidende werken voor de uitlegging van het begrip “documentaire voorwaarde”. Hieruit blijkt dat de vreemdeling die een dergelijke aanvraag indient, zijn identiteit moet “aantonen”, er moet een afschrift van een identiteitsdocument worden overgemaakt. In de omzendbrief van 21 juni 2007 (B.S. 4 juli 2007) wordt verduidelijkt dat het moet gaan om een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart.

Verzoeker wijst erop dat het feit dat er eerder mogelijks niet waarheidsgetrouwe documenten werden voorgelegd niet relevant is. Nu verzoeker in het kader van deze aanvraag een internationaal paspoort heeft voorgelegd, moet dit op zijn eigen merites beoordeeld worden.

Verzoeker herhaalt dat hij een kopie van zijn paspoort heeft voorgelegd bij de aanvraag en aldus heeft voldaan aan de documentaire voorwaarde. Volgens verzoeker moet aangenomen worden dat de gemeente Mechelen die aanvraag heeft overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken conform artikel 26/2/1, § 2 van het Vreemdelingenbesluit. Zodoende meent hij dat moet verondersteld worden dat hij zijn origineel paspoort heeft voorgelegd. Bijgevolg acht verzoeker de verwijzing van de gemachtigde naar het feit dat verzoeker in het kader van zijn beschermingsprocedures uitsluitend kopies heeft voorgelegd niet relevant. Hij stelt dat hij een origineel paspoort heeft voorgelegd uitgevaardigd door de bevoegde Afghaanse autoriteiten en dat hij dit authentiek paspoort kreeg van de bevoegde autoriteiten van zijn herkomstland. Het feit dat de geboortedatum dezelfde is als de datum bepaald door de Dienst Voogdij is dan ook niet relevant, maar wijst er volgens verzoeker gewoon op dat de Dienst Voogdij gelijk had met de inschatting van verzoekers leeftijd. Nu verzoeker wel degelijk in het bezit is van een internationaal erkend paspoort, is de bestreden beslissing strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad nr. 185 759 van 24 april 2017, dat in dezelfde zin oordeelde.

Verder stipt verzoeker aan dat “herkomst” niet mag worden verward met “nationaliteit”. Iemand die nooit in een bepaald land heeft verbleven, kan er immers toch de nationaliteit van hebben. Verzoeker verwijst daarbij naar het arrest van de Raad nr. 54 965 van 27 januari 2011. Verzoeker zegt dat de Belgische asielinstanties niet geoordeeld hebben dat verzoeker niet de Afghaanse nationaliteit heeft, waarbij hij citeert uit het arrest van 15 oktober 2015, waarop de gemachtigde zich ook steunt. In dit arrest stelde de Raad dat verzoeker zowel het CGVS als de Raad verhindert inzicht te krijgen in zijn nationaliteit(en). Hierdoor doelde de Raad op het feit dat verzoeker mogelijks meerdere nationaliteiten had. Door thans zijn origineel Afghaans paspoort voor te leggen in het kader van de aanvraag 9bis, houdt dit standpunt volgens verzoeker niet langer stand.

Beoordeling

Waar verzoeker aanvoert dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het voorgelegde paspoort dat werd uitgereikt door het Afghaanse consulaat en waarvan de authenticiteit niet in vraag werd gesteld of niet werd onderzocht door de gemachtigde, voert hij de schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan.

Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), bij de beoordeling ervan, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de

plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker ook de schending aanvoert.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Zoals verzoeker terecht weergeeft, maakt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet enkel gewag van 'een identiteitsdocument', zonder verdere nadere specificaties.

De voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet lichten toe wat de wetgever precies verstaat onder de zogenaamde 'documentaire voorwaarde'.

Met name dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoon" (*Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). Uit deze terminologie vloeit voort dat het niet volstaat dat een vreemdeling beweert een identiteitsdocument in zijn bezit te hebben, doch dat hij, in het kader van zijn verblijfsaanvraag, tevens een afschrift van dit identiteitsdocument dient over te maken (*Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 183 - 184).

In de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (punt II C 1-b), gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, wordt verduidelijkt dat de identiteit en nationaliteit moeten bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Een kopie ervan moet gevoegd worden bij de verblijfsaanvraag.

De Raad stelt vast dat niet betwist is dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 7 augustus 2017 een kopij voegde van zijn nationaal paspoort, dat werd uitgereikt door de Afghaanse ambassade te Bonn, Duitsland. De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat het om een "*geldig Afghaans paspoort gaat met nummer [...] afgeleverd door het Afghaanse Consulaat te Bonn.*" (eigen onderlijnen) Zodoende staat vast dat verzoeker tijdig, met name bij het indienen van de aanvraag, een dergelijk document bijbracht (RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

De Raad stelt vast dat de gemachtigde deze kopie van het paspoort niet aanvaardt als bewijs van de identiteit omdat (1) het voorgelegde paspoort exact dezelfde geboortedatum vermeldt als diegene die is vastgesteld door de Dienst Voogdij, waardoor er volgens de gemachtigde ernstige twijfels rijzen over de waarachtigheid van de identiteitsgegevens. Ook op door verzoeker in het kader van zijn internationale beschermingsprocedure voorgelegde schooldocumenten, werd de geboortedatum vermeld zoals bepaald door de Voogdijdienst. Verder wijst de gemachtigde erop (2) dat het paspoort werd afgeleverd op basis van een zeer twijfelachtige taskara, hetgeen het CGVS reeds had vastgesteld. De taskara in kwestie lag voor bij de Raad die in zijn arrest van 15 oktober 2015 heeft gesteld dat aan fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend. Vervolgens stipt de gemachtigde aan dat verzoeker (3) in het verleden reeds valse documenten heeft voorgelegd, de Pakistaanse vluchtelingenkaarten werden ter verificatie aan UNHCR voorgelegd en bleken om vervalsingen te gaan. (4) De Raad hechtte in het arrest van 15 oktober 2015 geen geloof aan de Afghaanse nationaliteit door erop te wijzen dat verzoeker zowel het CGVS als de Raad verhindert een zicht te krijgen op onder meer zijn nationaliteit(en). De gemachtigde concludeert nogmaals dat blijkt dat het voorgelegde paspoort werd afgeleverd op grond van een vermoedelijk valse taskara en gebruik maakt van een geboortedatum die in België door de Dienst Voogdij werd vastgelegd. Daarom kan volgens de gemachtigde het paspoort niet aanvaard worden als identiteitsbewijs.

Wat betreft het feit dat niet betwist is dat het voorgelegde paspoort dezelfde geboortedatum bevat als degene die is vastgesteld door de Dienst Voogdij, moet de Raad met verzoeker vaststellen, dat dit bezwaarlijk als een element tegen de rechtsgeldigheid van het Afghaans paspoort, of de waarachtigheid van de identiteitsgegevens kan gebruikt worden. Zoals verzoeker terecht aanstipt, komt het aan de Afghaanse autoriteiten toe om op grond van hun rechtsregels de identiteitsgegevens vast te stellen. Het feit dat dezelfde geboortedatum wordt vermeld op het paspoort als degene die door de Voogdijdienst werd bepaald, toont zoals verzoeker opwerpt aan dat zowel de Belgische bevoegde autoriteit voor het vaststellen van een geboortedatum in geval van twijfel over de minderjarigheid van een vreemdeling, zijnde de Voogdijdienst, en de Afghaanse bevoegde autoriteit, in casu het Afghaans consulaat, dezelfde datum hanteren.

Het tweede argument van de gemachtigde steunt op het feit dat het Afghaans paspoort zou afgegeven zijn op grond van een twijfelachtige taskara, waarop het CGVS in de beslissing van 28 januari 2020 heeft gewezen. Vooreerst merkt de Raad hierbij op dat hij in de onmogelijkheid is om dit na te gaan. Er blijkt uit het administratief dossier immers geen onderzoek naar de wijze waarop het Afghaanse consulaat is overgegaan tot de afgifte van het Afghaans paspoort. Er blijkt ook geen onderzoek door de gemachtigde naar de authenticiteit van het stuk. Verzoeker verwijst in die zin onder meer naar het arrest nr. 185 759 van 24 april 2017, dat een gelijkaardige zaak betrof, waarin met de hulp van Dienst Valse en Vervalste Reisdocumenten een onderzoek was gedaan. Het weze herhaald dat de gemachtigde overigens zelf stelt dat het een "geldig" Afghaans paspoort is dat het Afghaanse consulaat te Bonn heeft verstrekt. Zelfs indien moet aangenomen worden dat de taskara die door het CGVS en de Raad in zijn arrest van 15 oktober 2015 wordt in twijfel getrokken, ook werd voorgelegd aan het Afghaanse consulaat, blijkt verder niet of dit het enige element is op grond waarvan dit consulaat het paspoort heeft verstrekt en of dit consulaat geen verdere verificaties heeft gedaan. De Raad kan aldus niet vaststellen dat de gemachtigde bij de beoordeling van het Afghaanse paspoort is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en dat hij die correct heeft beoordeeld.

Ten overvloede kon verzoeker inderdaad verwijzen naar de gelijkaardige zaak, waarin de Raad bij arrest nr. 54 965 van 27 januari 2011 reeds stelde dat door de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren enkel op basis van het gegeven dat een paspoort wordt neergelegd waarvan het CGVS in het kader van de beoordeling van een internationale beschermingsprocedure oordeelde dat dit een geringe bewijswaarde heeft, de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schendt.

Bovendien blijkt dat de Raad in zijn arrest van 15 oktober 2015 met nummer 154 647, waarnaar de gemachtigde verwijst in de bestreden beslissing, als volgt heeft geoordeeld:

“Wat betreft de documenten die verzoeker bij het verzoekschrift voegt ter staving van het asielrelaas, zijnde de taskara van verzoekers vader, verzoekers taskara, het toelatingsbewijs om met een vrachtwagen te mogen rijden en het “bezitsbewijs” van de vrachtwagen, wordt opgemerkt dat deze documenten niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor de documenten dan ook niet in overweging wordt genomen.

Overigens zijn het allen fotokopieën. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Met betrekking tot de neergelegde foto's [...]. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde herkomst kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. [...] Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal als de Raad om inzicht te krijgen in diverse wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust.”

Uit de bewoordingen in dit arrest, waarnaar de gemachtigde verwijst, blijkt dat de Raad geen geloof hecht aan de “herkomst” van verzoeker in de beweerde streek van afkomst en dat hij op dat ogenblik ook de nationaliteit betwijfelt, weliswaar op basis van de voorgelegde taskara van verzoeker en van zijn

vader. Echter blijkt dat verzoeker op dat ogenblik nog geen paspoort had voorgelegd. De Raad heeft zich dus in voormeld arrest niet uitgesproken over het paspoort, zoals verzoeker terecht aanstipt, doch enkel over de taskara's. Uit het voormelde citaat kan afgeleid worden dat de taskara enerzijds niet voorzien is van een voor eensluidend verklaarde vertaling, waardoor de Raad het stuk niet in overweging kan nemen en anderzijds een fotokopie betrof waardoor het een geringe bewijswaarde heeft in het kader van een onderzoek van een asielrelaas. Bijgevolg blijkt dat de Raad ernstig aan de "herkomst" van verzoeker twijfelde, maar kan niet besloten worden dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit niet heeft. Zoals verzoeker terecht aanstipt, met verwijzing naar een arrest van de Raad in een zeer gelijkaardige zaak (RvV 27 januari 2011, nr. 54 965), hebben "herkomst" en "nationaliteit" niet dezelfde betekenis.

Er blijkt overigens in casu, zoals verzoeker aanhaalt, dat de Raad met de verwijzing naar "nationaliteit(en)" ervan uit gaat dat verzoeker mogelijks de nationaliteit van verschillende landen bezit.

Waar de gemachtigde nog aanhaalt dat verzoeker in het verleden reeds valse documenten heeft voorgelegd aangezien de Pakistaanse vluchtelingenkaarten ter verificatie aan UNHCR werden voorgelegd en het bleek om vervalsingen te gaan, moet de Raad verzoeker volgen dat elk stuk op zijn eigen merites beoordeeld moet worden. Ook al is het uiteraard af te keuren dat verzoeker in het verleden gebruik heeft gemaakt van valse stukken, dan nog betekent dit niet dat ook het paspoort dat verzoeker van het Afghaanse consulaat te Bonn heeft gekregen geen authentiek paspoort zou zijn. Het weze herhaald dat niet blijkt dat de gemachtigde zelf enig onderzoek naar de echtheid van dit stuk heeft gedaan of laten doen, in tegendeel, de gemachtigde stelt zelf dat het om een "geldig Afghaans paspoort" gaat.

Wat betreft de reeds eerder voorgelegde schooldocumenten, in het kader van zijn internationale beschermingsprocedure, waar de gemachtigde ook twijfels over heeft, moet herhaald worden dat die geen uitstaans hebben met het Afghaans paspoort dat op zijn eigen merites moet beoordeeld worden.

De Raad herinnert eraan dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het voorleggen van onder meer een (afschrift van een) paspoort vooropstelt en op generlei wijze een paspoort – waarvan de authenticiteit niet in vraag wordt gesteld en waarvan evenmin de valsheid is aangetoond, doch waarover het CGVS twijfels uitte ten gevolge van de wijze waarop een consulaat een paspoort zou afgeleverd hebben – zonder meer uitsluit.

Zoals supra reeds aangehaald, kan de Raad in casu niet vaststellen dat de gemachtigde bij de beoordeling van het Afghaanse paspoort is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en dat hij die correct heeft beoordeeld. De motieven zijn niet draagkrachtig.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt in de gegeven mate aangenomen.

Ten overvloede stipt de Raad nog aan dat uit het administratief dossier blijkt dat zowel in de bijlage 13quinquies van 10 maart 2015 als van 30 oktober 2020 onder "nationaliteit" door de gemachtigde zonder meer "Afghanistan" wordt vermeld.

In de nota met opmerkingen gaat verweerder niet in op de argumenten van verzoeker. Hij stelt dat verzoeker eraan zou voorbij gaan dat het de gemachtigde niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van de beslissing. Waarom het betoog van verzoeker afwijkt van de wettelijke bepalingen licht verweerder in de nota niet toe.

Verweerder citeert in de nota de bestreden beslissing en stelt vervolgens dat verzoeker bewust en bij herhaling leugenachtige verklaringen aflegt omtrent zijn nationaliteit, reële verblijfplaats of land van herkomst en er niet voor terugschrikt valse documenten te gebruiken. De Raad herhaalt evenwel dat de valsheid van het paspoort niet blijkt, noch werd onderzocht. De gemachtigde stelt immers zelf dat het om een geldig Afghaans paspoort gaat. Zoals supra gezegd is het af te keuren dat verzoeker in de procedure om internationale bescherming van valse stukken heeft gebruik gemaakt, maar moet het paspoort op de eigen merites beoordeeld worden. Zoals supra geduid kan twijfel over de herkomst en afkomst aanleiding geven tot de weigering van internationale bescherming, zonder dat noodzakelijk de nationaliteit in twijfel wordt getrokken. Zoals gezegd heeft de Raad in het door de gemachtigde geciteerde arrest wel het dubieus karakter van de taskara bevestigd, doch lag het paspoort nog niet voor.

Volgens verweerder blijkt dat het voorgelegde paspoort werd afgeleverd op basis van een “vermoedelijk” valse taskara en gebruik maakt van de geboortedatum die in België door de Voogdijdienst werd vastgelegd. Daardoor kan volgens verweerder geen enkel geloof gehecht worden aan de identiteitsgegevens vermeld op het paspoort en kan het paspoort niet aanvaard worden als identiteitsbewijs. De Raad wijst erop dat door het gebruik van de term “vermoedelijk” de gemachtigde duidelijk niet zeker is dat de taskara van verzoeker vals is. Hoe dan ook heeft de Raad supra gesteld dat op geen enkele manier blijkt dat werd nagegaan of het Afgaanse consulaat werkelijk louter en alleen op basis van de taskara het paspoort heeft verstrekt. Dit kan de Raad ook niet afleiden uit de gegevens die het administratief dossier bevat. Verder heeft de Raad supra reeds toegelicht waarom verzoeker kan gevolgd worden in zijn betoog dat het gebruiken van dezelfde geboortedatum door de Voogdijdienst als door het Afgaanse consulaat louter erop wijst dat de beide bevoegde diensten dezelfde geboortedatum hanteren.

Verweerder wijst opnieuw op de uitdrukkelijke motieven van de bestreden beslissing en stelt dat deze pertinent en draagkrachtig zijn. Om de voormelde redenen volgt de Raad niet dat de motieven draagkrachtig zijn. Door het louter herhalen van de motieven van de beslissing in de nota, weerlegt verweerder de argumenten van verzoeker niet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 oktober 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES